

λαοὶ καὶ τὸν Θεὸν μηδύλως φοβούμενοι τὰ ρούχα
ἀνὰ τῶν ἀνακολώνοντες ἔκρουον κλοτσᾶτα αὐτούς. Συνών.
*ἀνακουιντοῦρίζω, ἀναμαζεύω, ἀνασηκώνω.
Περὶ ἀνασκουμπώνω. 2) Ἀποκαλύπτω τὸν πρωκτὸν
Θηρ. (Γέν. Σαρεκκλ.) Ἰμβρ.: Ἐκκολώνω τὸ παιδί νὰ
καὶ τὸ νερό τ' Σαρεκκλ. Μὴν ἀνικουλώνοις ὑρουστὰ ζ' δού
στ' μου κ' εἶναι ἀρουπὴ Ἰμβρ. Συνών. ἀποκολώνω.
β) Μέσ. μεταφ. ἀποκαλύπτομαι ὅτι ἔπραξά τι ἐπίμεμ-
πον Θράκ. (Σαρεκκλ.): Τώρα πρὸς ἑκκολώθηκες. Συνών.
ἐκσκεπάζομαι (ιδ. ἐκσκεπάζω). γ) Μέσ. ἀπο-
βέλλω πᾶσαν αἰδῶ Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.): Ἐκκολώθηκε
πρὸς αὐτή, ποῦ τὴν πιάς! Σαρεκκλ. Αὐτὰ τὰ κορίτσια
ἔκκολωθήκανε πρὸς Γέν. Μετοχ. ἑκκολώμενος = ἀναιδής,
ἀνείσχυτος. 3) Ἀναστρέφω τὴν βάσιν, τὸν πυθμένα
δεκίου πρὸς τὰ ἄνω, ἀντιστρέφω Θήρ. Πελοπν. (Λακων.
Μάν. κ. ἀ.): Ἀνακολώνω τὴ λαῦτα - τὸ κουμάρι - τὸ πινάκι
- τὸ φόρτωμα τὸ σιτάρι κττ. Λακων. Μάν. Συνών. ἀνα-
κουκουλλιάζω, ἀνακουκουλλώνω, ἀναπο-
δογυρίζω. 4) Ἐκρίζωνω Πελοπν. (Λακων.): Ὁ
ἀέρας ἀνεκόλωσε τὰ δέντρα. Ἡ ἐλαία ἀνεκολώθη. Συνών.
ἐκκολώνω, ἐκπατώνω, ἐκρρίζωνω. β) Μέσ.
πίπτω ὑπτιος ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.: Ἀνακολώθηκε ξαπλω-
ταρὰ χάμου ζ' τὰ χώματα. 5) Ἀναστρέφω περιπλέκω,
ἐπὶ νημάτων κττ. Κρήτ. 6) Στρέφω εἰς τὰ ὀπίσω, μετα-
βάλλω τὴν πορείαν ποιμνίου, ὥστε νὰ μὴ εἰσέλθῃ εἰς
περιοχὰς ἐσπαρμένας Κάρπ. Νάξ. (Κινίδ. Φιλότ.): Ἀνεκο-
λώνω τὰ ζᾶ - τὰ πρόβατα Κινίδ. Συνών. κολώνω. 7)
Ἀγρυπνῶ τὴν νύκτα φυλάττων βόσκον ποιμνιον Νάξ.
β) Ἀμτβ. 1) Ὀπισθοχωρῶ, ὑποχωρῶ Κρήτ. Κύθν.
Μύκ. Νάξ. (Βόθρ.) Χίος: Κανκειούσενε πῶς θὰ κάμῃς καὶ
θὰ δείξῃς καὶ τῶρα ἀνακόσενε Βόθρ. Συνών. κολώνω,
πάω κόλο κόλο. 2) Γίνομαι ἄνω κάτω, ἀφανίζομαι
Πελοπν. (Λακων.): Ἢ ἀνακόλωση ἡ γῆς.

ἀνακομιδὴ ἡ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀνακομιδὴ = ἀνάκτησις, ἐπάνοδος.

Ἐκταφὴ καὶ μεταφορὰ τῶν ὁσίων νεκροῦ εἰς τὸ κοι-
μητήριον: Ἐκταν τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ δεινα. Ἡ σημ. καὶ
μεσν. ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ. Συνών. ἀνοίγμα,
ἐξέχωμα.

ἀνακομιδιάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνακομιδῆ.

Ἐκθάπτω τὰ ὁστὰ νεκροῦ καὶ μεταφέρω αὐτὰ εἰς τὸ
κοιμητήριον. Συνών. ἀνοίγω, ξεχώνω.

ἀνάκομμα τό, Πόντ. (Σινώπ.) ἀνάκομμα Πόντ.
(Ἀργυρόπ. Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. κόμμα.

Πιτυρῶδες σίτινον ἄλευρον ἀποχωρίζομενον ὡς ἀδρό-
τερον τοῦ συνήθους ἀλεύρου διὰ τοῦ κοσκινίσματος
ἐνθ' ἀν.: Ἐκοσκινίεν τ' ἀλεύρ' κ' ἐδέκεν πολλὰ ἀνάκομμα
(ἐκοσκινίσθη τὸ ἀλεύρι καὶ ἔδωσε πολὺ ἀν.) Ἀργυρόπ.

***ἀνακομματήσιος** ἐπίθ. Οὐδ. ἀνακομματέδι Πόντ.
(Σινώπ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνάκομμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ήσιος. Περὶ τοῦ οὐδ. -έσις ιδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν
Ἀθηνᾶ 37 (1925) 171.

Ὁ παρεσκευασμένος ἀπὸ ἀνάκομμα: Παξονμάκια
ἀνακομματέδι (παξονμάκια = παξιμάδια).

ἀνακομπιάζω Ἡπ. Θεσσ. (Ὀλυμπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κομπιάζω.

Κλαίων καταλαμβάνομαι ὑπὸ διακεκομμένοις λυγμῶν
ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Τοὺς πύργους πύργους πιάνει καὶ μοιρολογάει,

— ἀνοίξτε μου τῆς χήρας καὶ τῆς ὀρφανῆς!

— Γυναῖκ' ἀνακομπιάζει! κόρη φώναξε

Ὀλυμπ.

ἀνακομποδένω ἀμιάρτ. ἑκκομποδένω Θράκ. (Σαρ-
εκκλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κομποδένω. Τὸ ἑκκο-
μποδένω διὰ τὸ δένω παρὰ τὸ δένω.

Δένω εἰς τὸν ὑφαντικὸν ἱστὸν κατὰ κόμβους τὸ παννὶ
ποῦ εἶναι ἑτοιμον πρὸς ὑφανσιν.

ἀνάκοντα ἐπίρρ. Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπίρρ. κοντά.

Ἄνευ μεσολαβήσεως πολλοῦ χρόνου: Ἀνάκοντα πενά-
καί (ἀπέθανον ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου). Συνών. ἀπό-
κοντα, κοντά.

ἀνάκοντος ἐπίθ. Πελοπν. (Αἶγ. Κάμπος Λακων. Μάν.
Σουδεν. Τρίκκ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπίθ. κοντός.

Ὁ ἔχων ἀνάστημα βραχύ: Ἀνάκοντος ἄνθρωπος. Συνών.
ἀπόκοντος.

***ἀνάκοος** ἐπίθ. ἀνάκοος Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. ἀκοή, παρ' ὃ καὶ
ἀκουή. Πβ. ἀρχ. ἀνήκοος.

1) Ὁ μὴ ὑπακούων εἰς συμβουλὰς ἢ μὴ ἐκτελῶν τὰ
παραγγέλματα, ἀπειθής Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀνάκοο
παιδί Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀκροῦμαστος, ἀκρωστος,
*ἀνακροῦμαστος, ἀνυπάκοος, ἀντίθ. ὑπάκοος.

2) Ὁ μὴ ἀκούμενος Λεξ. Δημητρ.: Ἀνάκοος γείτονας.
Συνών. ἡσυχος, φιλήσυχος. 3) Ὁ μὴ ἀρμόζων νὰ
ἀκούεται καὶ μεταφ. ἀπρεπής Λεξ. Δημητρ.: Ἀνάκοο
πράγματα γίνονται εἰς αὐτὸ τὸ σπῖτι. Συνών. ἀπρεπος.

ἀνακοπή ἡ, λόγ. κοιν. ἀνασκοπή Κέρκ. Κεφαλλ.
ἀνεκοπή Θήρ.

Τὸ μεταγ. οὐς. ἀνακοπή = ὀπισθοχώρησις, ἐπίσχεσις.

1) Ἐπίσχεσις, κατάπαυσις, ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῶν κατα-
στάσεων, ἀνέμου, βροχῆς κττ. Θήρ. Κρήτ.: Ὁ καιρὸς
ἐκαμένη ἀνακοπή Κρήτ. Σὰν ἀνεκοπή ἦκαμ' ἀγέρας τῶρα δὲ
Θήρ. Συνών. ἀνακωχὴ 2. β) Ὡς ὁρ. δικανικός,
ἐνδικον μέσον κατὰ τῶν βουλευμάτων τοῦ συμβουλίου
τῶν πλημμελειοδικῶν ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν
καὶ τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου
Πάγου ἢ ἐνδικον μέσον κατὰ πάσης ἐρήμην ἀποφάσεως
παντὸς δικαστηρίου πλην τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅταν δικάζη
ὡς ἀκυρωτικὸν λόγ. κοιν.: Κάνω ἀνακοπή. 2) Ἐμπό-
διον, κώλυμα Κέρκ. Κεφαλλ.: Δὲν ἔχω κάμμία ἀνακοπή νὰ
τὸνε πιάσω νὰ τοῦ τὸ πῶ κατάμουτρα Κεφαλλ. || Φρ. Τὸ λέει
χωρὶς ἀνασκοπή (ἀδιστάκτως) αὐτόθι.

ἀνακορδίζω ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 41 Μοσχ. 25

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κορδίζω, δι' ὃ ιδ.
κορδίζω.

Ἐκτείνω, τανύω: Τὸ βόιδι ἔπρεσε καὶ ἀνακόρδισε τ' ἄγνχό
του κορμί Παραμύθ. 41. Τὰ βόιδια ἀνακόρδισαν τὰ βαρεὰ
λαιοτράχηλα ἀπάνω Μοσχ. 25. Συνών. τανυῶ, τεν-
τώνω.

ἀνάκορφα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνάκορφος.

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς: Ἀνάκορφα τοῦ βουνοῦ ἦταν ἐκκλη-
σιάκι. Πβ. ἀνακορφῆς.

